

Zane Helda
Jelgavas Spīdolas
skola
6. soc. klase

Pasaules lielākais brīnums –
dzīvības spēks!

Pasaules lulākaig brīnums - dzīvības spēks!

Līpa xulaina un jauka diena. Šajā dienā piedzima skaista pūkile, kuru sauca Pūnuru. Līpa bija jautra un dzīvespriecīga. Tā labprāt sarunājās ar blakus augošo celtuvi un citiem augiem. Vēlāk sīkciņš maigs vasaras vējš un Pūnure dežoja tam līdē. Pūnuru un bērniņiņā viņai pasvēja aiedrociņš maigs. Un skat, jau jūnys. Pūnure sīpoja venlu baronu bērnu. Līpa aiedrociņā saurus bērniņus par kārtīgiem un noklausīgiem māsušum, taci tiem galvās vjō vīer sīlpoja. Vīri tūai daudziņš un lēkāja pa mātes skaisto cepuri. Lai arī skaistie, pīnārnī un dzīvespriecīgie bērni Pūnuri neklausīja, Pūnure bija laba māte. Tā centās sagatavot saurus bērniņus lielajai dzīvei. Līpa mācīja tiem būt stipriem, labstridīgiem, mīlēt dzīvi tā, kā to mīl pati.

Pūnāca lēkās kaud Pūnurus bērniņi viens pēc otra atstāja deimtais mājas. Piedēja palīka pati māzāka un jaukāka Pūnures meitina. Lēkām diemālis nolīmes saudēt Pūnuru un viņas pīdējo atvariti iēpita aem asfalta. To redzot pūrnurē gauši raudāja, taci nebija viņas spēkos palīdzēt sauram bērnam.

Pūnāca rēdēns pagājo saurā. Hlāt pavasaris! Pūnuru aprīļa beigās sīcēnāja Saule un putrus. Tūcu viņas sirdi saimāudza nērnā par meitinas līdēni.

Pēc dažām dienām pūnē palīkojās atkal uz pēlino asfaltu un uraudzāja taja plāsmi. Līe liels bija urnas valūms un pūns kad caur sauro spraudzina ar galvi celot asfaltu smagumu iēpinaucās skaista daļtenmatīte. Tā bija viņas meitina, kas vēnem spēniem centās tēntus pēc saules sēluma un pavasara lielus mīkuma. Taci vēs vēirak tā gūbja redzēt sauru māmiņu un parādīt launajam diemēlim, cū stipra ir viņas gūba dzīvot.